

REDAKCIJOS KOLEGIJOS TRIBŪNA

(Nr.71)

Daiva TAMOŠAITYTĖ
Filosofė, rašytoja, Redkolegijos narė

Kol pavasaris skleidžia svaiginančius kerus, sprogstą lapais ir žiedais, o pirmieji asmenys su šypsenomis sodina Lietuvos valstybės 100-mečiui skirtus, bet kažkodėl „Europos“ parkus ir renka iš pakrančių šiukšles, šiam parodomajam entuziazmui, primenančiam leninines talkas, akompanuoja niūrūs pasaulio įvykiai. Stichinės nelaimės nuo potvynių iki žemės drebėjimų, augantis chaosas ir žudynės Artimuosiuose Rytuose bei Afrikoje sudaro idealias sąlygas politiniams marodieriams pelnytis šių sunkumų sąskaita ir žvejoti drumstame vandenyje, koku iš tiesų virsta iki šiol buvęs gana aiškus pasaulis. Senoms, kultūros aukštumas pasiekusioms tautoms gresia fizinis išnykimas, todėl jos stengiasi kaip įmanoma atkreipti pasaulio galingųjų dėmesį. Tačiau skirtingai nuo armėnų, garsiai reikalaujančių pripažinti turkų vykdytą genocidą ir ta proga surengusių tarptautinį minėjimą ar žydų, ragais ir nagais ginančių vargais negalais susigrazintą Pažadėtąją žemę ir taip pat neseniai paminėjusį Holokaustą galingomis siRENOMIS bei šešių milijonų aukų išvardijimu, lietuviai, švęsdami atkurtosios valstybės 25-metį, jokių problemų ir *tarptautiniu mastu* minėtinų baisių datų, lėmusių tautos genocidą, nemato. Kaip ir garsiojoje „strategijoje 2030“ nemato jokios lietuvių tautos, tai yra savęs.

Bet ar toks sveiku protu nesuvokiamas savęs eliminavimas iš svarbiausių užsienio politikos procesų, trigubas susilenkimas prieš „didžiuosius brolius“ yra savanoriškas? Vargu ar patys lietuviai tokias strategijas kuria, ir vargu ar pačios pasaulio tautos atkūrinėja biblinių laikų *babeles*, *sodomas* ir *gomoras*, gimdančias plataus masto terorizmo reiškinių. Kam dar gali būti naudingas tautų ir rasių kiršinimas ir maišymas, jei ne anttautinėms, tarpvalstybinėms struktūroms, pateisinančioms savo buvimą ir milijardų eikvojimą terorizmo grėsmių šalinimu? Ir kaip atsiliksi nuo globalizatorių? Štai ir naujojo VSD vadovo paskyrimo proga buvo atrastas „terroristas“ prie prezidentūros vartų, pats negalėjęs paaiškinti, ko nori, taktika, labai primenanti per patį rezonansinės „bylos žudikės“ apogėjų žmonių dėmesiui nukreipti žiniasklaidos paleistą „antį“, kuri materializavosi į tikrą kuoduotą antį, nei iš šio, nei iš to susisukusių gūžtą ne bet kur, o tos pačios prezidentūros parkelio medyje. Tokie pokštai, regis, turį suprasdinti žmones,

kad viskas kontroliuojama ir nėra ko jaudintis, nes žengiamo koja į koją su pasaulio galingaisiais, kuriems apgins, ir dėl to negalima iš jų reikalauti jokių politinių teisių. Diplomatiniais būdais spaudžiamos nutilo net parlamentinės grupės, mėginusios ginti tibetiečius ar čečėnus nuo savų „didžiųjų brolių“.

Tokiame kontekste Lietuva sveitingai atveria sienas visam pasauliui. Televizijos laidose stiprėja bauginimai dėl nebeuždirbamų pensijų, todėl esą milijoną nepriteklių ir pažeminimo iš Tėvynės išguitų lietuvių turį pakeisti emigrantai. Ir išeitis po ranka: akivaizdu, kad prie Italijos krantų išgelbėtus pabėgėlius musulmonus arabus ir afrikiečius nuo tolerancijos dūstanti ES išskirstys po sandraugos šalis, ir ne tik juos. Prie gresiančios mechaninės demografinės invazijos prisideda milijardinių šalių, tokių kaip Indija ir Kinija, interesai mūsų šalyje, jau seniai besiskverbiantių į rinką. Pridurkime ir Vakarų stambių naftos, skalūnų išgavimo korporacijų, užsienio bankų, žemės supirkinėtojų nežabojamus verslo interesus, kad pamatytume, kokie „saugūs“ esame. Atėjus laikui, prie jų prisijungs mūsų gėlo vandens išteklį nusavintojų būrys, ir taip toliau, ir panašiai. Bėda ta, kad tauta migdoma pasakomis apie mitinį kapitalo įdėjimą, kuris esą didina mūsų gerovę. Iš tikrųjų gerovė lietuvių sąskaita kaip ant mielių auga užsienio monopolistams ir vietiniams jų interesų gynėjams. Tačiau ko gali tikėtis iš valdžios, kuri suviliojo Tautą tiesioginiais merų rinkimais, o vos tik jie atsisėdė į kėdes, jau girdime, kad merai ir vicemerai tučtuojau pasididins algas 1000 eurų, tuo pačiu metu žmonėms (tik skurdžiausias algas gaunantiems) pridėdami po 25? Juk tai eilinis akibrokštas ir spjūvis rinkėjams į akis, kurių tikrai negalima kaltinti tuo, kad nenumatė šimtojo pasišaipymo iš lūkesčių. Negana to, ilgametė savęs turtinimo politika viduje (mikromodelis) atsikartoja ir išorės politikoje (makromodelis), apie kurią kalbėjau aukščiau. Todėl viltys, kad bus pagaliau susirūpinta gyvybiniais šalies žmonių vidaus ir užsienio reikalais, subliūkšta su kiekvienais rinkimais ir ciniškais jų padariniais.

Tarkime, tas milijonas (kad ir dozuojamų juos įvedant po truputį) svetintaučių, dėkingas už gyvybės išgelbėjimą ar galimybę prasikurti ES šalyje, sąžiningai dirbs Lietuvoje. Niekas ir nesako, kad nereikia padėti žmonėms, jei įmanoma. Lietuva nuo seno garsėjo tolerancija ir sugebėjo gražiai integruoti įvairias tautines bendrijas savo žemėse. Tačiau toks staigus demografinio santykio pokytis negrįžtamai pakeistų visą iki šiol susiklosčiusią socialinę ir kultūrinę santvarką, ir lietuviai jau nebebūtų titulinė tauta, o virstų pusteise mažuma. Turint galvoje okupacijų įtvirtintą tendenciją savą Tautą engti, kurią tęsia dabartiniai valdantieji, tų gyvybiškai stiprių, daug vaikų gimdančių atvykėlių lau-

kia aukso laikai. Laukia ežerai ir upės, miškai, derlingos žemės... O kas laukia lietuvių? Niekinamo kumečio ir baudžiauninko, antrarūšio „išteklio“ dalia iki visiškos asimiliacijos savo pačių Tėvynėje (ta pati ir užjūriuose). Dviguba pilietybė ši procesą tik paspartintų. Ji toks pats absurdas, kaip ir dviguba tautybė ar kitokia dviguba priklausomybė, kuri esmiškai neįmanoma, kaip neįmanoma sėdėti ant dviejų kėdžių ar vienu metu išpažinti dvi religijas. Realiai vis tiek pasirenkama tik viena. Nėra dviejų gimtųjų kalbų, dviejų Tėvynių, ir juo labiau dvigubų... Bet dvigubų standartų politika, regis, naudojama tam, kad būtų sukurta ši dviprasmybė. Iš tikrųjų viena priklausomybė automatiškai anihiliuoja kitą, o kalbant apie svarbiausius egzistencinius prioritetus - tiesiog *išduoda*. Tiesa, *mišrino*, jidiš kalba *mišlingo* reiškinys egzistuoja, bet kaip žmogaus, o ne gamtos sukurtas fenomenas, ir nieko baisaus tame neutraliame, nes tikslime, įvardijime nėra. Net ir šuo,

katė, mulas jau išvestiniai gyvūnai. Dirbtinai sukonstruotas „europietis“ ar kitoks daugiakultūrių konglomeratų gyventojas taip pat įmanomas, tik jo pasaulis remiasi visai kitais egzistenciniais pagrindais - natūralios evoliucijos požiūriu tai tiesiog simuliakras. Žmogus iš tiesų turi teisę rinktis, kuo būti, bet jis pats, o ne prievarta diegiamos socialinės inžinerijos strategai turi spręsti apie kažkokius „grynus“ ar „mišrius“ tautų būties pavidalus. Tautos mentalitetas klostosi šimtmečiais ir tūkstantmečiais, kol ji sukuria savą civilizaciją, savą požiūrį į pasaulį, gyvenimo būdą. Jį pakeisti, pažeisti galima tik mechaniniu būdu - karu, badu ir maru, išsklaidymu po svetimus kraštus, kilnojimais, tremtimis, kolonizavimu - fiziškai sunaikinant ar išmušant gimtąją žemę iš po kojų. Tėvynę gina vyrai, todėl juos reikia kiek įmanoma nusilpninti. Lenkai lietuvius vertė eiti lažą savo dvaruose, carinė Rusija ėmė 25 metams į rekrūtus, vokiečiai - sunkiesiems dar-

bams. Sovietai žudė ir trėmė į lagerius. Vien pastarųjų poros šimtų metų kaimynių šalių „draugiškos partnerystės“ pakako, kad Tauta nuolat nukraujuotų. O atgauti prarastus žmones, užauginti Tėvynės gynėjus taip pat reikia dešimtmečių. Statistika rodo, kad 5 moterims Lietuvoje tenka 1 vyras. Koks santykis buvo, tarkim, Norilsko politinių kalinių lageriuose? Iš Lietuvos, Latvijos, Estijos atveždavo vyrų penkiems barakams ir moterų - vienam... Rezultatą turime šiandien. Tačiau dabartinė valdžia, švaistydama tūkstančius eurų „mokslo“ konsultantams, šių priežasčių nė netiria. Netiria, nė kiek vyrų išvyksta dirbti į kitas šalis, nes čia jiems vykdyti vyriškas priedermes (pirmiausia išlaikyti šeimą ar net save, kai proteguojami vietiniai visas sritis užurpavę „kunigaikštukai“) nebėra sąlygų. Priešingai, Vyriausybė ketina panaikinti Migracijos departamentą, ir jei Seimas tam nepasipriešins, planas „Lietuva be lietuvių“ iki 2030-ųjų bus sėkmingai įvykdytas. Prieita iki to, kad jaunimui viešai keliamas klausimas, „kam reikalinga lietuvių kalba“, neva mėginant parodyti jos praktinį naudingumą. Kaip *gimtoji* kalba ar dvasinė vertybė viešame diskurse ji, matyt, jau nefigūruoja...

► Nėra dviejų gimtųjų kalbų, dviejų Tėvynių, ir juo labiau dvigubų... Bet dvigubų standartų politika, regis, naudojama tam, kad būtų sukurta ši dviprasmybė

Taigi demografinis klausimas yra vienas svarbiausių sprendžiant apie tautų tęstinumą. Pripažįstant žmonių bendruomenių išsivystymą iki politinių tautų, o kartu kuriamąją Dievo valią ir jo suteiktą žmogui laisvo apsisprendimo teisę, dvasinis primatas yra lemiamas ir nusakantis bet kurios tautos, kaip sudėtingo ir savito civilizacinių ir kultūrinių slinkčių darinio, unikalumą. Ne sienos, ne BVP ir ne kiti materialiniai sandai yra pasaulio *spiritus movens*, o tautos, sutelkusios gyvybinę ir kuriamąją energiją kaip priemonę ir tikslą kurti visavertę būtį. Fizinis tautos buvimas leidžia kurti dvasines kultūras lytis, o sienos ir kiti valstybės teikiami ir įpavidalinami apčiuopiami ramsčiai šį fenomeną saugoja. Įvairovė, laipsniškas augimas iš visiškai savito grūdo yra pasaulio grožio esmė. Sumaterialėjimo sutemoms vis labiau gaubiant planetą, iš viešosios erdvės toks mąstymas nyksta. I ir ypač II pasaulinių karų padariniai kartu su kosmopolitinių ideologijų suvešėjimu

karams pasiūlė alternatyvą: taikų gyventojų ir darbo išteklį perstumdydą ekonominiais pagrindais. Nematomai vadai sėdi prie šachmatų lentos ir lošia iš tautų likimų, pasidėję pasaulio žemėlapius perbraižo gyvenamųjų erdvių sienas. Įmanoma surasti slaptus valstybių pasidalijimo paktus keičia net ne hibridiniai pavergimo metodai, bet nesuskaičiuojamų ir nesusekamų finansinių ir ekonominių manipuliacijų projektai. Vis dėlto, kosmopolitinėms globalistinėms tautų sudarymo siekiančioms ideologijoms konkuruojant su nacionalistinėmis, plika akimi matyti, kad tūkstančius metų besiklosčiusios buvimo formos nesirengia užleisti vietos žalioms simuliakrinėms, gyvo pamato neturinčioms fantazijoms. Didžiosios atominės valstybės geba puikiai maskuoti savo nacionalinius interesus, ir pasiklydusių, išvietintų žmonių mases pajungti saviems tikslams, asimiliuoti juos ir priversti gyventi pagal savas taisykles. Instrumentinė anglų kalba nė kiek neužgožia nacionalinių kalbų svarbos. Taip pat ir buvusią Lietuvos „strateginių partnerių“ tikslai ir priemonės nepasikeitė, o padėtis pasunkėjo, nes prie jų prisidėjo ir kiti „broliai“ iš įvairių užjūrių, ieškantys lengvo pelno. Taiki Europa, numčiusi lygias teises išsivadavusioms šalims, kilnūs humanistiniai idealai grimzta į užmarštį, nes jos didžiosios tautos ėmė maištauti prieš prievartinę niveliaciją. Šioje sumaištyje senosios grobuoniškos intencijos vėl atgyja. Kita vertus, kilni pastanga nors šiek tiek atlyginti po II pasaulinio karo okupuotoms Rytų Europos tautoms padarytą žalą buvo trumpalaikė ir ne visai nuosirdi, nes iki šiol nėra išspręstas stalinizmo padarinių klausimas, nepripažįstamos Vakarų diplomatų padarytos klaidos ir nuolaidos sovietams aneksuotų valstybių sąskaita. Šį susiraužiusį kamuolį išnarplioti gali tik negailestingai tiesiai įvardyti istoriniai įvykiai ir jų tarptautinis pripažinimas.

Vis dėlto reikia įsisąmoninti, kad Lietuvai susidariusios rečiausios sąlygos vėl atkurti visavertį *modernųjį* valstybingumą su Vilniumi ir Klaipėda per ketvirtį amžiaus buvo paleistos pavėjui būtent dėl sovietinio palikimo tiek protuose, tiek valdymo struktūrose. Jeigu pirmąją Respubliką sukūrė rusmečiui ir lenkmečiui besipriešinusi knygnešių, valstiečių ir šviesuolių Lietuva, o antrąją - pirmosios Respublikos išugdyti tautos patriotai, tai dabartinė nuo 2004 metų kuriama trečioji (?), tai yra, ištirpsianti ES federacijoje etninė mažuma, kažkodėl vadinama nepriklausoma valstybe, yra penkiasdešimties metų sovietų okupacijos vaisius. Ši okupacija ypač skaudžiai pakeitė demografinę ir kultūrinę ankstesniųjų Lietuvų palikimą, supriešino čia gyvenančias tautines bendrijas, įdiegė kosmopolitinę pasaulėžiūrą ir net mintį, kad lietuviai nebeįsijungė tapti savarankiška politine tauta.